

Hoofdstuk I

Sepidas

oen ik nog niet in een boek leefde, kon ik echt genieten van een bord calamares. Je weet wel, van die inktvisringen in een krokant korstje, met een dipsausje erbij. Een octopus hoort wat mij betreft thuis op welgeteld twee plaatsen: ofwel in het diepst van de zee, ofwel kraakvers op mijn bord. In ieder geval niet levend en wel in Schemermeer. Maar... dat is exact waar Sepidas opdook, een intelligent en machtig octopuswezen, een krijger uit de zee. Zijn missie? Zoveel mogelijk wezens en mensen rekruteren voor zijn leger. Dat hij die soldaten niet zoekt om samen met hen een theebransje te houden, had je al wel begrepen. Werk aan de winkel dus, voor de Nachtwacht.

Mmm, calamares...

Het begon allemaal toen Wilko en Sacha bij volle maan terugkeerden van een feestje en in het bos op een slaapwandelande Cooper botsten. Sacha waarschuwde Wilko dat je een slaapwandelaar niet mag wekken.

Dat was ook niet nodig, want Coop struikelde over een tak en ging vol op zijn gezicht. Hij was meteen weer bij zinnen, zij het dat de verbazing wel op zijn gezicht te lezen stond. Hij klauterde overeind en zette koers naar het dorp. Wilko en Sacha deden hetzelfde. Onderweg schoot de geur van inktvis in Wilko's neus. 'Dat zullen de gefrituurde calamares zijn die ik heb gegeten', knipoogde Sacha, terwijl ze haar adem in Wilko's gezicht blies. Die trok een grimas.

'Bah, viezerik!'

Wilko sloeg verder geen acht meer op de visgeur. Maar dat zou snel veranderen...

De volgende ochtend waren Keelin en Vlad al vroeg uit de veren om alles klaar te zetten voor de opening van de herberg en het ontbijt van de gasten.

Tot hun verrassing stonden de borden, koppen en ontbijtschotels al klaar.

'Alles staat al klaar? Zijn we te laat?' vroeg Keelin.

Vlad schudde het hoofd. 'Nee. We zijn zelfs te vroeg.'

Keelin haalde haar schouders op. 'Helena zal vroeg zijn opgestaan zeker? Of Sacha?'

Zij en Vlad keken elkaar even aan en schoten in de lach. Nee, het was niets voor Sacha om vroeg op het appel te zijn. Net toen kwam Helena haastig de keuken in gelopen. 'O! Gelukkig hebben jullie alles al klaargezet. Ik heb me verslapen. Er was vannacht iemand kabaal aan het maken. Ik ben zelfs naar buiten geweest, maar ik heb niemand gezien.'

'Wij hebben die tafel niet gedekt', antwoordde Vlad. 'We dachten dat jij dat had gedaan', zei Keelin. Helena schudde ontkennend het hoofd.

'Bedankt hē, tante!' klonk het geeuwend. 'Moest dat nu echt, mij zo vroeg wakken?'

'Wie tot in de vroege uurtjes kan feesten, kan ook in de vroege uurtjes opstaan!' klonk het kordaat. 'Zeg, en heeft iemand mijn sjaal gezien?' vroeg Helena. 'Die is zoek.' Toen leek ze iets te beseffen. 'Ik heb vannacht gedroomd dat ik de tafel dekte. Wat vreemd.'

Vlads oog viel op een stukje textiel, wat verderop op een tafel. 'Je sjaal ligt hier! Misschien was je aan het slaapwandelen?'

'Slaapwandelen?' reageerde Sacha. 'Dat is toevallig! Toen ik afgelopen nacht met Wilko naar huis kwam, was Cooper ook aan het slaapwandelen. We troffen hem aan in het bos.'

Vlad en Keelin wisselden een betekenisvolle blik uit.

Hier is iets aan de hand

'Een Nachtwachtprobleem? Gewoon omdat twee mensen slaapwandelen?' vroeg Wilko, toen Vlad en Keelin hem wat later aanspraken over Helena's droom en het voorval met Cooper.

'Hoe zag Cooper eruit toen jullie hem in het bos zagen?' wilde Keelin weten.

'Tja, gewoon, als een slaapwandelaar. Ogen open, maar hij sliep.'

'Dit is een Nachtwachtprobleem, ik voel het', zei Keelin. 'We moeten eens met Helena en Cooper praten.'

die Cooper toch!

Cooper reageerde nors op Keelins vragen. Hij had wel andere dingen te doen, zei hij. 'Allez, bol het maar af. Je hoeft je niet ongerust te maken.' Hij maakte een wuivend gebaar om Keelin af te wimpelen. 'Voor de rest nog veel werk?' vroeg Keelin. 'Zoals anders: kruimeldieven, burenruzies, vergunningen... En we zitten met een zwerfer in het bos, denk ik. Ik had hem bijna te pakken, maar toen...' 'Toen wat?' drong Keelin aan. 'Ik werd plots duizelig. Van nadien herinner ik mij niet veel meer. Ik ben dan gaan slapen, denk ik. En plots stonden Wilko en Sacha voor mijn neus. Ach ja, een beetje overwerkt zeker?' Cooper gebaarde nog eens dat Keelin moest oprassen. Ze verliet peinzend het kantoor van de ranger.

In de keuken van de herberg had Vlad een gesprek met Helena, maar dat leverde niet echt iets op. 'Misschien heb ik de laatste tijd gewoon wat te weinig geslapen. En dan vannacht dat lawaaï', zei Helena. 'Heb je iemand gezien buiten?' vroeg Vlad. 'Nee. Ik was nog maar net buiten toen ik draaijerig werd. Ik herinner me niet eens meer hoe ik terug in mijn bed ben geraakt. Ach ja, de volgende dagen neem ik wel wat meer rust.' De stem van Sacha maakte een einde aan het gesprek tussen Vlad en Helena. 'Tante, mag ik vanavond naar het feestje van Fran in de oude molen?' 'Je bent gisteravond pas nog weggeweest!' reageerde die. 'Ik beloof dat ik morgen nog vroeger zal opstaan dan vandaag! En dat ik extra zal helpen in de herberg!' Helena dacht even na en knikte toen instemmend. 'Oké dan... Maar dat is de laatste keer deze week.' Sacha vloog Helena om de nek. 'Bedankt, tante!'

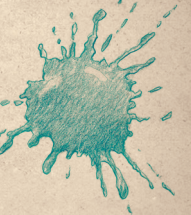
Terwijl Vlad, Wilko en Keelin op onderzoek trokken, wist ik — de doorgaans alwetende Vega — nog helemaal nergens van. Keelin bracht in het bos verslag uit van haar bezoek aan Cooper, en Wilko vertelde zijn vrienden over de rare geur die hij die nacht had opgepikt. Ze besloten het bos uit te kammen vanaf de plek waar Cooper was opgedoken en splitsten zich op.

Wilko vertrouwde op zijn neus. Hij had de visgeur weer opgepikt en volgde het geurspoor. Keelin hield haar hand voor zich uit. Ze pikte een energie op en ging die kant op. In een ander stuk van het bos gebruikte Vlad zijn vampiersnelheid om de omgeving snel uit te kammen. Plots zag Wilko een gedaante tussen de bomen wandelen.

'Hey! Stop!' riep hij. Maar het silhouet deed net het omgekeerde: wegsnellen. Wilko zette de achtervolging in. Keelin was intussen aan het meer aanbeland, maar daar was niet meteen iets te zien. Ze schrok op van een geluid achter haar. Toen ze zich omdraaide, keek ze recht in het gezicht van Wilko. 'Er liep iemand deze kant op', hijgde hij. 'Ik heb niets gezien', reageerde Keelin. 'Maar ik dacht wel dat ik iets voelde hier.' Ze scande de omgeving opnieuw met haar hand. 'De energie is verzwakt.' Wilko snoof. 'Ik ruik die stinkvis ook bijna niet meer.' Keelin stapte naar de oever van het meer. Wilko volgde haar. Net toen hun blik op enkele luchtbelletjes had kunnen vallen, dook Vlad op. 'Jongens! Ik heb iets gevonden!' Vlad troonde hen mee het bos in en hield halt bij een plas met zwarte vloeistof. Wilko rook eraan en dopte er een vinger in. Toen hij hem vervolgens de lucht in stak, bleek hij zwart. 'Dat lijkt wel inkt!' zei Wilko. Vlad keek verbaasd. 'Inkt? Midden in het bos?' Keelin keek Wilko vragend aan. 'Jij rook toch inktvis?' Wilko knikte. 'Dan zou dit weleens de inkt van die inktvis kunnen zijn!' zei Keelin. 'Een inktviswezen, bestaat dat?' vroeg Wilko. Keelin hield haar hand boven de inktplas en voelde. 'Ik merk niets bijzonders.' Ze liet haar hand nog wat zakken, waardoor een stukje van haar mouw in de plas plensde. 'Oei! Dat zal er niet gemakkelijk uitgaan', zei Vlad. Wilko begreep er niets van. 'Ik zie niet wat een inktviswezen met slaapwandelen te maken zou kunnen hebben.' 'We hebben meer aanwijzingen nodig', knikte Vlad. 'Ik zal vanavond in het bos patrouilleren, eens kijken of er iets opduikt', besloot Wilko. Keelin keek Vlad aan. 'Wij zullen Cooper en Helena in de gaten houden. Wie weet gaan die vannacht weer slaapwandelen.'

ONGETROUW!

dat zijn kelijke vlekken

dei...

Die avond hield Vlad het kantoor van Cooper in de gaten, terwijl Keelin met Helena de keuken aan kant zette. Toen Helena de inktvlek op Keelins mouw zag, wees ze naar een van de keukenkasten.

'Met zuiveringszout krijg je dat er wel uit. Ik gebruik het in bepaalde gerechten, maar het is ook handig voor inktvlekken! Je vindt het bovenaan in die kast. Een klein potje met wit poeder.'

Keelin nam het zuiveringszout en bracht het aan op haar mouw. 'Bedankt!' lachte ze. Helena keek op haar horloge. 'Ik hoop dat Sacha zich aan de tijd houdt. Gisteren was ze weer te laat.'

Keelin keek Helena verrast aan. 'Is Sacha weg?'

Helena knikte. 'Weer een feestje. In de oude molen. Ik kruip onder de wol. Slaapwel!'

'Slaapwel', zei Keelin. Helena merkte niet dat er bezorgdheid doorklonk in haar stem. Eens Helena de keuken uit was, haastte Keelin zich naar het privévertrek van de Nachtwachters.

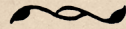
'Vlad! Sacha is naar een feestje in de oude molen!'

'Dan moet ze door het bos!' reageerde Vlad geschrokken. 'Kom!'

De twee snelden naar buiten en trokken het bos in om Sacha te zoeken.

Gouden raad van tante Helena

FEESTBEEST

Sacha liep neuriënd naar huis. Een geluid van brekende takken wekte haar achterdocht. Ze draaide zich om en kreeg niet eens de tijd om te schrikken.

Wat verderop schoot de geur van inktvis scherp in Wilko's neus. Maar hij rook nog iets...

'Sacha?!' mompelde Wilko. Hij zette het op een spurten en trof Sacha even later aan. Ze lag op de grond en was buiten bewustzijn. Wilko schudde zachtjes aan haar. 'Sacha?'

Er kwam geen reactie. Wilko snoof. Daar had je die inktvisgeur weer. Hij aarzelde even, maar stond toen toch recht.

'Ik moet hem te pakken krijgen', zei hij tegen Sacha. 'Ik ben direct terug!'

Wilko transformeerde. Het geurspoor leidde recht naar het meer. Daar zag hij een inktvisachtig wezen. 'Hey, stinkansjovis!' riep hij.

Het wezen keek verbaasd op.

Ondertussen doken Keelin en Vlad bij Sacha op. Ze knielden naast haar. Keelin stak haar hand uit. 'Ik voel Wilko! Bij het meer... Hij is in gevaar!'

'Ik breng Sacha naar huis', zei Vlad kordaat. 'Ga jij Wilko alvast helpen! Ik ben meteen terug!'

Ze transformeerden allebei en Vlad tilde Sacha op. Hij schoot er met vampiersnelheid vandoor.

'Een weerwolf! Interessant!' lachte het wezen aan het meer. Wilko hield zich klaar voor de strijd.

'Kom maar op, lelijkder! Bij volle maan ben ik onverslaanbaar... en anders ook!'

'Is dat zo?' reageerde het wezen. Hij leek niet onder de indruk. Zijn lange armen leken op tentakels. Hij naderde Wilko en wilde hem net volspuiten met inkt toen Keelin tevoorschijn kwam.

'Een elf!' klomk het verrast. Aangenaam verrast.

Ook Vlad dook nu op, met zijn gekende vampiersnelheid.

'We sturen hem weg, jongens! Nu!' riep Wilko strijdlustig.

Keelin, Vlad en Wilko maakten zich klaar om de terugstuurspreuk op het wezen los te laten, maar een inktwolk ontnam hen plots alle zicht. Ze hoorden gelach en een plons in het water.

Het wezen was ontsnapt.

duidelijk niet onder de indruk

Tja...

De Nachtwachters kwamen mij dan toch opzoeken. Niets te vroeg, mag ik wel zeggen. Ze zijn getalenteerd, maar vergeten soms dat ze maar beter vertrouwen op mijn raad. De raad van die goede oude Vega.

'Zoals jullie het wezen beschrijven, kan dat maar één iemand zijn. Pak dat kleine, bruine boekje. Helemaal bovenaan midden in de kast!' zei ik tegen Wilko.

'Sepidas', las Vlad.

Ik knikte. 'Precies. Lees de inleiding maar!'

Vlad sloeg het boek open. Keelin keek mee over zijn schouder.

Vlad stak van wal. 'Sepidas is een octopuswezen. Hij besmet mensen en wezens met zijn duistere inkt. Zo worden ze zijn slaven en doen ze alles wat hij hen opdraagt. Hij is een machtige krijger die in de onderwereld de grootste strijdmacht wil hebben. Hij is altijd op zoek naar soldaten en daarom rekruteert hij mensen en andere wezens voor zijn leger. Een leger van slaapwandelaars.'

Keelin las mee. 'Hier staat dat hij de eerste nacht van de volle maan uit de onderwereld kan losbreken om volgelingen te zoeken voor zijn leger.'

Wilko trok zijn wenkbrauwen op. 'De eerste nacht van volle maan? Dat was gisteren.'

'De tweede nacht van volle maan, keert hij met zijn nieuwe volgelingen terug naar de onderwereld', vervolgde Keelin.

De drie Nachtwachters keken elkaar aan. 'Nu dus', zei Keelin.

'Snel! We hebben geen tijd te verliezen.' Vlad stormde al naar de geheime doorgang.

De twee anderen volgden.